

*Dommer over levende og døde,
mørket er for dig som højlys dag,
tanker, ingen så, for dig må møde,
klares op skal hvert et skjult bedrag;
Herre Kristus, når i lys du kommer,
da forbarm dig, vær en nådig dommer!*

*Dommer over levende og døde,
søn af stjerner og af mennesker,
aldrig ud i mørket vil du støde
den, der kommer til dig, som han er;
alle knæ på jorden skal sig bøje
dybt i solopgangen fra det høje.*

Amen

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »Hvis jeres retfærdighed ikke langt overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. I har hørt, at der er sagt til de gamle: >Du må ikke begå drab,< og: >Den, der begår drab, skal kendes skyldig af domstolen.< Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen; den, der siger: Raka! til sin broder, skal kendes skyldig af Det store Råd; den, der siger: Tåbe! skal dømmes til Helvedes ild. Når du derfor

bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder har noget mod dig, så lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder; så kan du komme og bringe din gave. Skynd dig at blive enig med din modpart, mens du er på vej sammen med ham, så din modpart ikke overgiver dig til dommeren og dommeren igen til fangevogteren, og du kastes i fængsel. Sandelig siger jeg dig: Du slipper ikke ud derfra, før du har betalt den sidste øre.«

[Matthæusevangeliet 5,20-26](#)

Amen

”21-årige Jens fandt sig selv i et blikstur i bjergene. Han siger: ”For første gang følte jeg, at jeg hørte til”

Sådan indleder Jens fortællingen om sit liv. Han er født i Mumbai i Indien af en 14 årig kvinde – altså en kvinde på alder med konfirmanderne – og med Jesus’ mor, Jomfru Maria. Hun gav ham navnet Pariksit og han blev afleveret på et børnehjem, hvorfra han blev adopteret af et dansk par,

som gav ham navnet Jens, da han var 18 måneder gammel.

Jens voksede op i en lille sydsjællandsk landsby, som bestod af en halvt lukket Brugsen og en frisør og en masse huse med hestefolde. Og selvom han havde en søster, som også var adopteret fra Indien, har han altid følt sig anderledes. Han lignede ikke de andre og opførte sig heller ikke som dem.

For, som han siger: "Jeg er brun, bøsse og så er jeg også adopteret. Én minoritet er rigeligt, det kunne jeg godt leve med. Men jeg fik tre."

I børnehaven blev han drillet med sin hudfarve og blev ked af det, når pædagogerne ikke ville udtale hans indiske navn. Han husker følelser af utryghed, skuffelse og vrede, som betød, at han hele tiden kom op at slås med de andre børn.

Han begyndte at stamme, han fik støttepædagoger og følte selv, at han fik skylden for alle konflikter med begrundelsen: "han har det også svært."

Da han kom i skole var det ikke spor bedre. Jens kunne lide at gå med smykker, lege med dukker og med Build-A-Bear bamser.

Han følte sig ikke velkommen hos sine kammerater. Han blev bedt om at lege udenfor, eller oplevede, at legekammeraterne pludseligt skulle afsted uden ham, når han var på besøg.

Jens følte sig uvelkommen. Han vidste ikke, om det var, fordi han var mørk eller fordi han legede med dukker.

Da han på et tidspunkt var i byen med sin mor og stod for enden af båndet og pakkede tingene ned i poser, var der pludseligt en medarbejder, der råbte: "Du må ikke stjæle den dames varer!"

Det chokerede både Jens og hans mor.

Da Jens senere flyttede til København, søgte han præcis de samme jobs, som sine veninder. De blev kaldt til 43 samtaler, og Jens blev kaldt til to, til trods for at skolebaggrunden og resultaterne var ens.

Vendepunktet kom for Jens, da han rejste på et udvekslingsophold i Costa Rica og boede hos en familie på 8 personer i et blikhus.

Set med danske øjne manglede de alt: strøm og vand, men der var en meget vigtig ting, som de havde i rigt mål, og som Jens har savnet fra sine omgivelser: kærlighed!

Og selvom familien er stærkt troende katolikker, har de åbnet deres hjerter for ham, fordi de kunne se, at han havde brug for kærlighed.

Den accept Jens har mødt hos familien i Costa Rica har betydet, at han i dag har overskud til at arbejde med handicappede på et bosted og som frivillig på Mændenes Hjem.

Desuden skal han meget snart ud at rejse igen, for bl.a. at arbejde med udsatte kvinder i Afrika.

Jens siger: "Jeg har fundet ud af, at rejser er en terapi for mig. Det råd giver jeg videre til andre; kom afsted og oplev verden. Jeg

måtte selv tage ud og finde de steder, jeg hørte til for at finde ro.

...

Jeg kan huske, at pædagogen Erik Sigsgaard for mange år siden skrev en bog, som havde titlen: "Skæld ud". Den handler om, hvordan børn har det, når de bliver skældt ud.

Bogen baserede sig på en lang række samtaler med børn i børnehavealderen. Og det nye ved den var, at det ikke var godt for børn at blive skældt ud. At børnene følte sig ydmyget og udskammet og mindreværdige over at blive skældt ud.

Et barn har direkte sagt til Erik Sigsgaard, at blive skældt ud føles som at blive slået med ord! Sådan! Tydeligere kan det vist ikke siges!

...

Den bog kommer jeg til at tænke på, når Jesus siger, at det at råbe: "idiot", altså "Raka" efter en anden er lige så skadeligt som at slå ihjel. Jesus siger:

” I har hørt, at der er sagt til de gamle: >Du må ikke begå drab,< og: >Den, der begår drab, skal kendes skyldig af domstolen.< Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen; den, der siger: Raka! til sin broder, skal kendes skyldig af Det store Råd; den, der siger: Tåbe! skal dømmes til Helvedes ild.”

...

Det er svært at leve op til.

Og så kommer der en advarsel: I slipper ikke for at høre om EM i fodbold – beklager!

For når det efter semifinalekampen Danmark-England går op for mig, at den danske målmand Kasper Schmeichel er blevet lyst på med grøn laserpistol og når jeg læser at adskillige af de få danske fans, som allernådigst blev lukket ind på Wembley i London – efter sigende på grund af corona restriktioner – Øhhh! – er blevet voldsomt chikaneret af engelske hooligans – så er fristelsen stor til at sige – det som jeg ikke må!

Jeg forsøger efter bedste evne at være min mund, men jeg må indrømme, at jeg har svært ved at ”nøjes med” at udtrykke min vrede over den dårlige opførsel. Det er så nemt at sige noget skidt om den person, som udsætter andre for dårlig behandling.

Uanset om det er Jens’ oplevelser i en sydsjællandsk landsby eller det er utilstedelig opførsel på stadion!

...

Den tidligere ærkebiskop Desmond Tutu fra Sydafrika har gang på gang understreget, at Gud elsker os, men han elsker ikke vores handlinger. Det er efter min mening præcis det samme, Jesus siger i sin meget vidtgående tolkning af Moselovens 5. Bud: Du må ikke slå ihjel!

Sagt på fodboldsprog: Du skal gå efter bolden, ikke efter manden!

...

Og så kan jeg ikke lade være med at slutte af med en historie, som har det modsatte fortegn. Nemlig historien om Danmarks

deltagelse i EM. Herom siger Adam Price, der er manuskriptforfatter til bl.a. Borgen og Herrens Veje, at det er en stor fortælling.

Den starter med en påmindelse om døden og skrøbeligheden ved det hele og ender med at være en fejring af livet og sammenholdet. Det er den perfekte formel for en fortælling.

Han fortsætter:

”Selvom det ikke blev sommeren ’92, så blev det sommeren ’21, der hvor vi blev samlet igen som nation. Vi fik en livsbekræftende følelse af fællesskab, efter at vi har siddet inde i vores egne stuer og tænkt over, om vi nogensinde ville komme ud igen.

Jeg synes, at det kommer som en meget smuk fortælling om, at Danmark hænger sammen. At der er en sammenhæng i vores samfund, som vi er blevet mindet om igen.”

”Den måde, de overhovedet kom videre på fra det første gruppespil, var så usandsynligt, som man overhovedet kan forestille sig.

Det lignede et mirakel.

Og selvom kampen i onsdags mod England er et nederlag i forhold til EM, så er det danske landshold blandt de 4 bedste i Europa. Vi har nærmest fået en hel verdens respekt og opmærksomhed på det her.

Det betyder, at mange af os kan få et smil på læben, når vi tænker på sommeren efter corona, hvor vi blev samlet igen.

Amen.